

III

Ita est hominum natura, illorumque societas, comparata, ut necessario fere bella esse uideantur, quo gratior deinde pax sit. Quemadmodum enim in musica saepius interualla diffonna adhibentur, quo gratiora dulcioraque deinde auribus interualla consona percipientur, et musica diffonantiis carere non potest, sic quoque genus humanum non semper pacem, saepius etiam bellum, postulare uideatur. Nam musica sine interuallis diffonis, et seculum sine bello, non facile inueniuntur.

III

Posset quidem symphonia confici sine interuallis diffonis, et seculum quoque sine bello posset existere, utrumque tamen, nescio quo fato, et ipsis hominibus minime placet.

V

Gallia antiquorum Gallorum cantilenas, Aquilae contrarias, recantans, re uera chorda semper oberrat eadem, decreuerat autem nunc iterum cantans, et alios, ne modus canendi, ipsi maxime placens, non ita facile cognoscetur, inuitare ad symphoniam, Hispaniam, Sardiniam.

VI

Optime nouerat et suam, illarumque naturas, facultatesque. Quam ob causam, tanquam futurae symphoniae callidus praefectus, et ipsam symphoniam composuit, et modum canendi praescripsit. Se fundamentum huius harmoniae, nempe C, esse demonstrauit, Hispania diapente naturam.